

čez hribe in doline v snegu in blatu, v mrazu in vročini, da nese sv. popotnico za smrt bolnemu prosjaku! Kako se trudi v šoli, na prižnici in drugodi za zveličanje duš! Vendar mnogi tako hvallijo pravoslavje, a zaničujejo katoliško duhovstvo. Ali je to pravično?

Ob raznih prilikah se kaže, da so mohamedani prijaznejši katoličanom, kakor pravoslavnim; ako se kdaj pokrsté, bodo vsi katoličani. Zgodilo se bode, ko dojde ugodnejši čas; zlasti se mlajši svet ne boji več tako krstne vode. Čulo se je in se še čuje: «Ako bode treba — ,krst náse — svinjetinu predáse!» Gotovo jih pa nihče ne bode silil.

Sicer so pa mohamedani jako nezaupni. Vedé, kako so malo izobraženi v primeri z nami, bojé se skoro vsake reči, ki pride od «Évropé»; deloma je kajpada tega kriva tudi njihova slaba

vest. Ta nezaupnost in bojazen je tudi vzrok, da so večkrat pokončevali stare spomenike. Zanimiva priča tega je dogodek, ki mi ga je pripovedoval gospod rojak. — Na travniškem gradu pri džamiji je bil vzidan kamen z napisom. Prišla sta dva ptujca, ogledala kamen in prepisala. Star Turčin je to opazoval od daleč; ko sta odšla ptujca, pride z mogočnim kladivom in začne obdelavati napis tako kruto, da je kmalu izginil. — Turek si misli: Morda bi mi škodilo; če uničim to stvar, ne more mi več škodovati! Prav tako ravnajo Turki mnogokrat tudi s človekom, češ: dokler je živ, lahko ti škoduje; ubij ga, da se ga ne bode treba bati!

Bil sem v Travniku v neki džamiji. Nekateri Turci so se klanjali po navadi. Kolika praznota! Kaka ničnost v teh hramih!

(Konec.)

Na veke svečenik.

(Novomašniku dr. Fr. U.)

Ti si svečenik vekomaj.

(Ps. 109.)

Blagóst s Teboj, prijatelj, brat:
Ko prvič danes s srcem vnetim
Stojiš pred žrtvenikom svétim,
Blagóst s Teboj, prijatelj, brat!
Veliko Ti gospod je stóril,
V ljubezni nad Teboj govóril:
Na veke svečenik!

Oj blagor Tebi tisočkrát!
Po trudov pótu in napórov
Prispél do svétih si šotórov,
Oj blagor Tebi tisočkrát!
V Gospódnji hiši zdaj prebival,
Gospódnjo bodeš slast užival,
Na veke svečenik.

Gospod je Tvoj, in Ti Njegóv,
Njegóv na vekov bódi veke!
Pojíl Te bo iz žíve reke —
Gospod je Tvoj, in Ti Njegov!
Za kélíh primi zaželéni
In ž njim Gospoda se okléni:
Na veke svečenik!

Tvoj sládki delež je Gospod;
Zató, ker svojce, dom ostavil,
Na ptuje nékoč se odprávil,
Tvoj sládki délež je Gospod;
Zató, ker pústil svétne upe,
Gospod je délež Tvoje kupe,
Na veke svečenik!

Kaj li povrneš Njemu Ti?
Otel je On Te zémlje prsti,
Izvóljencev prištél Te vrsti —
Kaj li povrneš Njemu Ti?
Za kélíh primi zaželéni,
In v dúši hvale spév Ti zvéni,
Na veke svečenik!

V Rimu, k Vsemsvetim 1893.

Mihael Opeka.

